

[Arbejdsministeren.]

folk fra 20 til 67 kan få den uddannelse, de har brug for, hvis de skal have en chance inden for erhvervslivet, inden for en enkelt fabrik, inden for et enkelt område af landet eller inden for byggerisektoren. Det er denne gruppe, der som nævnt påkalder vor meget store interesse, det er den, der er bevægelig, det er den, der mangler uddannelse. Her er det, at jeg tror, vi i det lange løb kan få de ikke-faglærte bedre uddannet, og at vi kan bygge et system op med grundkursus, der kan bruges, uanset om de skal placeres i byggeriet, i jernindustrien eller i tekstilbranchen. Selve hovedproblemet for industrien og erhvervslivet er at få uddannet arbejdskraft til de opgaver, der skal løses.

Jeg skal ikke komme ind på alt for mange enkeltheder, for jeg regner med, at vi i udvalget skal forsøge at nå et resultat. Jeg ved ikke, om det er nødvendigt på forhånd at indrømme det ærede medlem hr. Axel Kristensen, at det skal være en grundig og langvarig behandling. Det kan jeg ikke se der er nogen særlig grund til. Behandlingen skal være grundig, og vi skal løse den centrale opgave, men behandlingen skal ikke være så langvarig, at vi glemmer at løse opgaven. Det ærede medlem sagde også selv, at det hastede af hensyn til markedsindstilling o. s. v., og det tror jeg i og for sig også det gør. Jeg mener, vi må skynde os — hvis jeg overhovedet må komme med sådan et ønske over for folkettinget — fordi vi også skal regne med, at det kommer til at tage en vis tid at opbygge ordningen i praksis.

Jeg vil også gerne understrege, at det ikke er ud fra et ønske om at lave nye administrationsformer, at vi har valgt at gå vejen over brancheudvalgene og uddannelsesrådet med speciel indsats fra arbejdsmarkedet selv. Det ærede medlem hr. Axel Kristensen kan jo nok sige, at det er de samme arbejdsgivere, det er lærlingenes arbejdsgivere, de faglærtes og andres arbejdsgivere. Ja, det er det jo, men tør jeg driste mig til at spørge: hvorfor er der så ikke sket noget for længe siden? Hvorfor er der ikke sket tilstrækkeligt? Er situationen ikke den, at vi skal prøve, om vi kan få arbejderne og arbejdsgiverne til i fællesskab at ofre penge på det og arbejde sagdyndigt med og være med til at drive det i

praksis? Jeg har den opfattelse, at vi her står i en situation, hvor vi ikke skal lave nogen „statshistorie“, men ganske simpelt skal sige til folk: her ligger problemerne, må vi så bede jer om at være med til at løse dem. Jeg ved, at der er megen kursusvirksomhed i gang inden for visse fag; jeg kan nævne porcelænsbranchen, slagteribranchen, tekstilbranchen og flere andre, men jeg må også samtidig konstatere, at vi i denne sommer har haft en høj beskæftigelse, og alligevel havde vi arbejdsløshed, fordi vi har folk, som ikke kunne magte det arbejde, vi måske kunne henvise dem til. Det kan vi da ikke være tjent med, synes jeg. Det er rigtigt, det skal gro langsomt, men det skal ikke gro så langsomt, at det ikke bliver til noget.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Poul Thomsen, at jeg tror ikke, det er muligt at koordinere yderligere end det, vi har prøvet på, men det er givet, at jeg gerne i udvalget vil gå med til en prøvelse af hele dette spørgsmål og stille det op og se, om vi har en chance for at gøre noget på dette punkt, men jeg mener ikke, at vi inden for denne lovgivnings rammer kan gå særlig langt.

Dernæst vil jeg gerne kort gøre nogle få bemærkninger om forslag til lov om beskæftigelse og uddannelse af unge. Vi har i dag konstateret, at samtlige partier er enige om, at her ligger der en særlig opgave til løsning, og den har folkettinget erkendt eksisterede siden 1932-33. Vi må også konstatere, at denne opgave foreligger, selv om vi kommer op på en høj beskæftigelse. Det kan nemlig være forhold, der ikke vedrører beskæftigelsen, som har været grunden til, at de unge kommer lidt ved siden af. Vi skal altså klare det for dem.

Jeg har selv spekuleret meget på, om vi ikke kunne have klaret det ved, om jeg så må sige, at ophæve den lov, der specielt vedrører de unge, og så indpasse den i det andet lovforslag, vi nu skal til at lave, men jeg er kommet til samme resultat som det ærede medlem hr. Peter Ravn. Vi kan ikke uden videre sige, at disse unge, som har brug for en arbejdstrening, for det har de i mange henseender, kan henvises til beskæftigelsesforanstaltninger. Disse skal meget ofte under hensyn til de begrænsede midler, vi har, forbeholdes de noget ældre